

Prietenii "Stories Kingdom"

Ca soarele! ...

Emil Gârleanu

Editat de Ibella Consulting Bucuresti

Prietenii "Stories Kingdom"

A grayscale illustration of a night sky. A large, bright crescent moon is positioned on the right side. Several five-pointed stars of varying sizes are scattered across the sky. The background is filled with soft, wispy clouds. The overall tone is serene and dreamlike.

Ca soarele! ...

Emil Gârleanu

Editat de Ibella Consulting Bucuresti

O casă, o livadă și-o curte mare. În casă stau stăpânii; în livadă sunt pomi roditori; în curte felurimi de păsări.

Așa, în curtea aceasta s-au întâmplat multe și mărunte, căci unde-s păsări multe, dragostea-i stăpână. Nu mai departe, acum o lună, un cocoș a fugit, peste gard, cu bogheta altuia. Nu i-au mai văzut de atunci nimeni! Unele păsări spuneau una, altele - alta, găștele șușoteau, fel și chipuri, pe socoteala celor doi îndrăgostiți. Ei și-au văzut de treabă. Acum o săptămână, o găină, o americană, zor nevoie după un pichiroi. Au șters-o și aceștia. Iar zarvă, iar șușoteli, nimeni nu mai putea nici dormi, nici mânca; cum se întâlneau două păsări față-n față, se-ntrebau: „Ce-i cu americanca?” Cealaltă: „Ce-i cu pichiroiul?” Pichiroiul așa; americanca

altfel. Și ei doi habar n-aveau de gura lumii!

De aceea, când pichireaua, stingheră, hotărî să-și caute un soț și-și puse ochii pe păun - pasăre de neam mare - se feri de toți, de frică să nu li se așeze cineva de-a curmezișul dragostei. Și-a început pichireaua să se învâрте-n sus și-n jos pe lângă păun. Azi așa, mâine iar așa, până când i-a venit odată la socoteală și i-a șoptit, cu glasul ei cel mai dulce: „Pichi-chi-chi-chi-ri”: „Te iubesc!” Păunul a privit-o dintru-ntâi de sus, dar pe urmă și-a dat seama că nici pichireaua nu e de lepădat, mai auzise că dragostea, dacă o întâlnești, s-o culegi de oriunde-ar fi, s-a rotit și-a răspuns: „Chiau!”: „Bine!” Și zilnic s-au curtat. Pichireaua, mică și pestriță, dar șireată; păunul, mare, minunat de frumos, dar cam sec.

Și așa, într-o dimineață, pichireaua, harnică titirez, s-a sculat mai devremior chiar decât cocoșul, a ciugulit ce-a putut și, pe urmă, s-a dus sub culmea păunului, de l-a sculat. Și-amândoi, aripă la aripă, au pornit pe pajiște. Flori, răcoare, mireasmă dulce. Pentru întâia oară și-au apropiat pliscurile: întâiul sărut! „Sunt mulțumită!” „Chiau!” „Sunt fericită!” „Chiau!” Ce Dumnezeu, gândește pichireaua, numai atât e în

stare să-mi răspundă? Și-n clipa aceea se înalță, rotund și de aur, soarele!...

Peste lume se revarsă valuri de lumină. Păunul strălucește de parcă ar fi îmbrăcat în fir. Pichireaua îl privește încântată, mândră de frumusețea iubitului ei. Apoi se întoarce de se uită, uimită, la soare. Și, cu sufletul ei sălbatic, plin de poezie, își îmbie și iubitul: „Privește, privește, dragă!” Dar păunul se supără. Îngâmfala îi descleștează limba: „Ce să te uiți la soare, când mă ai pe mine? Rogu-te, privește-mă!” Și cum pichireaua se uită încă spre răsărit, păunul i se pune drept în față și își înrotește coada: „Privește-mă!” Se uită pichireaua, se uită mirată, apoi, dumerindu-se, îi răspunde: „Te privesc, dar ascunzându-mi lumina soarelui, nu-ți mai văd nici strălucirea ta.”

Și, dezamăgită, pichireaua îi întoarce spatele... Numai așa păsările din curte nu mai avură prilejul să șușotească pe socoteala altor doi îndrăgostiți.

